

A REVEURE, COMPANY!

Avui, un dia qualsevol d'un mes desconegut vull adherir-me al sentit homenatge que homes i dones de tot el món tributen al que fou un dels més clars exponents del que representà tot aquell enterbolat moviment que aconseguí arrossegar a gent de tota cultura i raça.

Aquest home, mort a trets no fa pas gaires dies, es deia John Lennon, i amb ell ha mort tota una època, tot un sentir i tota una forma de vida de la que difícilment ens hem podrem oblidar.

No vull pas ara tornar a recordar la seva vida, ni tampoc les seves cançons, doncs aquesta feina ja ha estat feta per altra gent més capacitada o més entesa. Però, el que si vull fer es reviure per uns moments el que aquesta època va representar per a tots nosaltres.

En acabar la segona guerra mundial, el món es trobava en una immensa desfeta, tant econòmica com moral. La feina per fer era molta, i molt pocs els mitjans per a realitzar-la. Així a Europa arriba el domini americà que compartirà amb la URSS el "dret de conquesta" sobre el Vell Continent. Amb qüestió de pocs anys queda dividit en dos grans blocs: el pro-americà i el pro-soviàtic. S'està produint el gran expansionisme de les dues superpotències mundials les quals incitaran a adquirir una cultura ben determinada: la cultura del consum. Potser, el cas més clar d'això es el presentat per la cultura occidental, en el que el consum és la base imprescindible per a la vida de milers de sers humans; a l'altre costat, el tancament de fronteres i l'ús d'un tipus d'economia que tendeix a assegurar els mitjans de vida ens ha semblat dir que no hi havia aquell desenfrenat i superflu consum existent al

darrera de les duanes. Certament hi ha part de raó en això, però no pas tot ha de ser veritat.

Malgrat tot, hi ha un punt evident, i és que majoritàriament, ambdues potències es dedicaven a construir, i el que és pitjor, a consumir armes de tot tipus.

Entrem així a la dècada dels 60, període de prosperitat en la immensa totalitat dels països protagonitzadors del capitalisme, i en els que la gent jove que hi viu són els fills dels qui es mataren a la Gran Guerra. Vivim també moments de tensió amb el perill d'una tercera Guerra Mundial amb tota aquella qüestió de la Guerra Freda. Però, per tot el món comença un moviment de protesta, portat practicament per jovent de tot arreu que s'enten parlant el mateix llenguatge: el de la música.

Naix el Rock, a l'Alemanya destruïda per la Guerra s'hi monten les primeres comunes monstre, altrament conegudes com la K 1 i la K 2, que funcionaren bé un bon grapat d'anys; el món en queda ple de "hippies"; intel·lectuals de tot el globus eriden contra la societat de consum que està engolint la personalitat del ser humà: La lluita és realment forta, hom diria que és a "vida o mort". Mentre el neo-capitalisme augmenta les seves víctimes, la joventut es movilitza per anar a una guerra sense armes, a la guerra pacifista. Mentre els filòsofs tracten de redescobrir el sentit de l'existència humana, la música està donant un nou sentit a la vida, i juntament amb ella i el desenoï provocat en la massa obrera i el món universitari, causaran el que va estar a punt de ser la gran Revolució Social, tant de temps somniada...

Help!

Ajut! Necesito algú
Ajut! No pas qualse
Ajut! Tu no saps q

Ajut!

Quau jo era més jove, molt més jove que avui,
jo mai necessitava ningú que m'ajudés,
i ara aquells dies han marxat.
No estic segur de mi mateix,
ara trobo que ha canviat el meu pensament,
he obert les portes.

Ajuda'm si pots, em sento malament
i estimo que estiguis al meu voltant.
Ajuda'm, per que els meus peus toquin de nou a terra
si us plau, m'ajudaràs?
I ara la meua vida ha canviat en molts aspectes,
la meua independència sembla eguaïr-se en la boira
i en tot moment, em sento tan insegure.
Ara se' que tau sols et necessito, com havia abans.

